

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/43/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820205101
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3820205101.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: F., proti žalovanej: R. o zaplatenie 253,10 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 17. mája 2021, č.k. 16Csp/74/2020-51, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 9, § 11 zák. č. 129/2010 Z.z., § 565, § 53 ods. 9 Obč. zákonníka. Zo zmluvy o poskytnutí najľahšej pôžičky - zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 30.12.2014 (č.l. 11 spisu) mal súd prvej inštancie za preukázané, že na základe uvedenej zmluvy pôvodný veriteľ K. poskytol žalovanej ako nepodnikateľovi bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 900,- eur, ktorý úver sa žalovaná zaviazala uhradiť v 48-ich mesačných splátkach po 30,74 eur s tým, že celkové náklady spotrebiteľa predstavujú 575,52 eur a celková čiastka 1.475,52 eur, RPMN 30,32%, fixná ročná úroková sadzba 30,32%, priemerná hodnota RPMN 36,3%, prvá splátka splatná dňa 20.01.2015, ďalšie splátky splatné vždy 20. dňa v mesiaci, termín konečnej splatnosti 12/2018, doba trvania zmluvy do splatenia všetkých záväzkov klienta podľa tejto zmluvy. Súčasťou uvedenej zmluvy sú i zmluvné podmienky, kde v článku IX bod 6.1 sa dohodlo, že klient je povinný riadne a včas splácať poskytnutú pôžičku, a to v pravidelných mesačných splátkach v sume a termínoch uvedených v zmluve. V článku 12 zmluvných podmienok bod 12.2 sa dohodlo, že spoločnosť má právo na vyhlásenie okamžitej splatnosti pôžičky v prípade, ak je klient v omeškaní s úhradou jednej splátky alebo čiastočného plnenia jednej splátky počas obdobia dlhšieho ako 3 mesiace a to za podmienok ustanovených v § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Z listu z 28.02.2018 (č.l. 22 spisu) mal súd prvej inštancie za preukázané, že v uvedenom liste bola žalovanej zaslaná predžalobná upomienka, v ktorej bola vyzvaná na úhradu nedoplatku na splátkach v celkovej výške 122,96 eur s tým, že ak do 05.04.2018 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci december 2017, bude spoločnosť K. oprávnená úver zosplatiť. Z listu z 21.04.2018 (č. l. 23, strana druhá spisu) mal súd prvej inštancie za preukázané, že v uvedenom liste pôvodný veriteľ zaslal žalovanej oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, v ktorom uviedol, že nakoľko žalovaná dlžné splátky v lehote stanovenej v predžalobnej upomienke riadne a včas neuhradila, dlh z úverovej zmluvy sa stal splatný v celom rozsahu naraz, pričom žalovaná bola vyzvaná na úhradu celkového dlhu vo výške 376,11 eur. Z prehľadu splátok a úhrad vystaveného pôvodným veriteľom (č. l. 24 spisu) mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná mala zaplatiť celkovo splátky, spolu vo výške 1.451,96 eur, pričom žalovaná vykonala úhrady v celkovej výške 1.198,86 eur. V danom prípade považoval súd prvej inštancie za potrebné vykonať posúdenie splnenia zákonných náležitostí zmluvy o pôžičke podľa zákona o spotrebit. úveroch a následne posúdiť, či žalovaná je povinná žalobcovi uhradiť žalovanú pohľadávku. Preskúmaním uvedenej zmluvy o úvere dospel k záveru, že zmluva o spotrebit. úvere v danom prípade nespĺňa náležitosti stanovené v § 9 ods.

2 cit. Zákona, a to podľa písm. k/ výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov, keďže je v zmluve len celková výška splátky jednou sumou 30,74 eur, pričom taktiež je v zmluve nepresne uvedený termín konečnej splatnosti spotrebit. úveru ako 12/2018, ktorý termín konečnej splatnosti úveru by mal byť uvedený presne dátumom, a teda nie je splnená ani náležitosť v zmysle písm. f/ doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Na základe uvedeného došiel k záveru, že v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ cit. zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, keďže zmluva o spotrebit. úvere neobsahuje vyššie uvedené podstatné obsahové náležitosti, daný spotrebit. úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže sa uvedený úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalovaná mala pôvodnému veriteľovi vrátiť len poskytnutý úver vo výške 900,- eur. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaná z titulu poskytnutého úveru zaplatila pôvodnému veriteľovi spolu 1.198,86 eur, preto súd prvej inštancie podanú žalobu v celom rozsahu ako neopodstatnenú zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. s prihliadnutím k tomu, že úspešná žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila, preto jej túto nepriznal.

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie a priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu. Súdu prvej inštancie vytýkal, že došiel vykonaným dokazovaním k nesprávnemu záveru o bezúročnosti úveru. Uviedol, že právny názor súdu prvej inštancie, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu: a/ nerozloženia úverových splátok na jej jednotlivé zložky, t.j. splátku istiny, úrokov a poplatkov; b/ neuvedenia termínu konečnej splatnosti úveru a doby trvania zmluvy; nie je správny a je v rozpore s čl. 10 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ako právne záväzným aktom Európskeho spoločenstva, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy SR prednosť pred zákonom a zároveň aj v rozpore s právnym názorom vyjadreným v rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, ktorým sú slovenské súdy viazané. Rozloženie splátok v členení na istinu, úrok a poplatky priamo v základných náležitostiach úverovej zmluvy predstavuje rozpor s požiadavkou stručnosti, prehľadnosti, určitosti a zrozumiteľnosti základných náležitostí úverovej zmluvy ako právneho úkonu. Neexistuje racionálny dôvod, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala byť už v hlavných zmluvných dojednaniach zložitejšia ako napr. zmluva o úvere uzavretá podľa Obchodného zákonníka. Poukazoval v uvedenej súvislosti aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-565/2012 zo dňa 27.03.2014, podľa ktorého tvrdosť sankcií pre veriteľa musí byť primeraná závažnosti jeho porušení, ako i na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-348/2014 zo dňa 09.07.2015, podľa ktorého čl. 4 Smernice č. 87/102/EHS zo dňa 22.12.1986 (jedná sa o Smernicu, ktorá predchádza Smernici 2008/48/ES) vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy o úvere poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku. Z uvedeného vyplýva, že ak nebude v zmluve uvedená náležitosť, ktorá nemôže mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah jeho záväzku, nebude spravídla a v zásade sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti primeraná. Podporne poukazoval na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/284/2017, sp. zn. 15Co/225/2017, sp. zn. 16Co/105/2017 a uznesenie NSSR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 s tým, že týmito je vyslovený právny názor súdom prvej inštancie prekonaný. Podporne poukázal aj na závery aktuálneho Rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-331/2018. Uviedol, že založenie bezúročnosti úveru na nerozloženie úverovej splátky na jej jednotlivé zložky je ignoráciou a nerešpektovaním rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, čo má za následok porušenie čl. 2 bod 2 CSP. K uvedeniu termínu konečnej splatnosti úveru uviedol, že splnenie vyššie uvedenej zákonnej požiadavky uvedením mesiac + rok ukončenia úverového vzťahu ako bolo v posudzovanom prípade „12/2018“ je dostatočne určité a zrozumiteľné, plne v súlade s platnými právnymi predpismi. Ďalej dôvodil, že žalovaný ako spotrebiteľ mal možnosť bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy a termíny splatnosti všetkých splátok za účelom splnenia povinností vyplývajúcich mu z úverovej zmluvy. Termín konečnej splatnosti úveru uvedený ako 12/2018 bez akýchkoľvek pochybností aj právne nevzdelanému priemernému spotrebiteľovi poskytuje relevantnú informáciu o tom, že úver bude musieť splácať do decembra 2018. V spojení s dojednaním splatnosti splátok k 20. dňu v mesiaci je termín konečnej splatnosti úveru stanovený bez potreby použitia akýchkoľvek zložitých matematických operácií. Ďalej uviedol, že zmluva taktiež zrozumiteľným spôsobom obsahuje aj údaj o dobe jej trvania, a to v základných náležitostiach úverovej zmluvy v čl. V s označením „Pôžička“, ako aj v čl. IX. Zmluvné podmienky, čl. 11., bod 11.1. zmluvných podmienok úverovej zmluvy, v zmysle ktorých sa zmluvný vzťah založený zmluvou končí splnením všetkých záväzkov klienta zo zmluvy. V prípade riadneho plnenia zmluvných povinností žalovanou by zmluvný vzťah trval do termínu konečnej splatnosti úveru k 20.12.2018. Nakoľko riadne plnenie splátok žalovanou veriteľ objektívne nevie ovplyvniť a je závislé

výlučne od správania len jednej zmluvnej strany zmluvy, a to dlžníka, právny predchodca žalobcu dobu trvania zmluvy stanovil objektívnym zistiteľným spôsobom, t.j. do splatenia všetkých záväzkov klienta zo zmluvy.

3. Žalovaná sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadрила.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania podľa § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušiť.

5. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nárok žalobcu právne posúdil podľa zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobe nevyhovel na základe aplikácie a interpretácie § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ zák. č. 129/2010 Z.z. (viď odsek 15. odôvodnenia rozsudku).

6. Žalobca vo svojom odvolaní uplatnil odvolacie dôvody spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení veci zo strany súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), keď tento nesprávne vyhodnotil spotrebiteľský úver poskytnutý právnym predchodcom žalobcu právnej predchodkyni žalovaného za bezúročný a bez poplatkov v dôsledku absencie zákonom predpísaných náležitosti v zmluve, ktoré však podľa názoru žalobcu v zmluve boli uvedené spôsobom, ktorý zodpovedá požiadavkám zákona o spotrebiteľských úveroch.

7. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. Odvolací súd sa s vyššie uvedeným záverom súdu prvej inštancie nestotožňuje.

9. Odvolateľ sa dovoľáva nesprávneho právneho posúdenia veci s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 týkajúceho sa výkladu smernice 2008/48/ES a na nadväzujúcu zmenu rozhodného zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

10. K otázke výkladu použitého ustanovenia a s tým súvisiacou potrebou zohľadnenia zmeny tohto ustanovenia vykonanej zákonom č. 279/2017 Z. z. odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 5. septembra 2019 vo veci C 331/18 TE proti Pohotovosti, s. r. o., na ktorý odkazuje odvolateľ v odvolaní. V citovanom rozsudku dospel Súdny dvor EÚ k záveru, že článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku. Vnútroštátny súd nemôže platne zastávať názor, že vnútroštátne ustanovenie nie je možné vykladať v súlade s právom Únie iba preto, že toto ustanovenie bolo v minulosti vykladané spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s týmto právom. Hoci povinnosť konformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem, vnútroštátne súdy musia v prípade potreby zmeniť ustálenú vnútroštátnu judikatúru, ak vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi smernice.

11. Odvolací súd ďalej poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17. apríla 2018, sp. zn. 3 Cdo 56/2018, ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline z 11. októbra 2017, sp. zn. 7 Co 266/2017 v potvrdzujúcom výroku vychádzajúcom z bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a v odôvodnení o.i. uviedol: „Vychádzajúc z účelu Smernice (Smernica 2008/48/ES), právnych záverov vyjadrených v Rozsudku (Súdneho dvora C-42/2015), účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov dovoľací súd už v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017 uviedol, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Zákonom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa

zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k predmetnému zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku Súdneho dvora C-42/2015. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstrániť do budúcnosti možnosti rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktoré bolo - podľa názoru najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jej eurokonformným výkladom. „Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona vyjadrený v dôvodovej správe teda § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. nestanovuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice.“ Obdobne rozhodol Najvyšší súd SR v uzneseniach sp.zn. 3Cdo/146/2017 a 4Cdo/211/2017.

12. Podľa čl. 2. ods. 2 CSP právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

13. Odvolací súd v súlade s princípom právnej istoty vyjadreným v citovanom článku II. CSP s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017, 4Cdo/211/2017 a sp.zn. 3Cdo/56/2018, v ktorých najvyššia súdna autorita vykonala výklad rozhodného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., dospel k záveru, že v predmetnom spore posúdenom na základe rovnakých ustanovení zákona, avšak interpretovaných inak ako vo vyššie citovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, neboli dané súdom prvej inštancie posudzované dôvody opodstatňujúce záver, že poskytnutý úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. Rovnaký osud sledovalo aj ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Preto odvolacím súdom podaný výklad použitého ustanovenia sa týka tak namietanej a konštatovanej úpravy náležitosti termínu splátok, ktorý pojem bol novelou nahradený pojmom frekvencia splátok, ako aj namietanej úpravy požadovanej náležitosti rozčlenenia splátok, ktorá bola vypustená, ako aj vypustenej tiež súdom prvej inštancie použitej náležitosti termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Súdom prvej inštancie vykonaný výklad použitého ustanovenia je teda nesprávny vzhľadom na iný výklad použitého právneho predpisu aktuálnou vnútroštátnou judikatúrou, ktorý je zohľadnený v účinnom znení použitého právneho predpisu (§ 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.), preto uvedené dôvody pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nepostačujú.

14. Vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie o chýbajúcich náležitostiach zmluvy, a to doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru má odvolací súd za to, že pod pojmami doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nemožno bezvýhradne rozumieť iba konkrétne určený dátum, ak podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum poslednej splátky a aj konečnej splatnosti úveru. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch je transpozíciou čl. 10 ods. 2 písm. c) Smernice 200/48/ES, ktorá ustanovuje ako povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedenie dĺžky trvania zmluvy o úvere. Táto náležitosť je vyjadrená v zákone o spotrebiteľskom úvere v ust. § 9 ods. 2 písm. f) tak, že zmluva musí obsahovať dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Podľa názoru odvolacieho súdu toto ustanovenie neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje čl. 10 ods. 2 písm. c) Smernice. Eurokonformným výkladom tohto ustanovenia je možné dospieť k záveru, že povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je vymedzenie dĺžky trvania zmluvy dostatočne určitým spôsobom.

15. Pokiaľ teda v predmetnej veci bol v zmluve o úvere termín konečnej splatnosti vyjadrený údajom 12/2018 a zároveň bolo stanovené, že prvá splátka je splatná dňa 20.01.2015 a ďalšie splátky vždy 20. dňa v mesiaci, uvedený údaj je dostatočne určitým vyjadrením konečnej splatnosti úveru a pri známom dni splatnosti mesačnej splátky je úplne jednoznačný aj dátum konečnej splatnosti úveru a v nadväznosti naň aj doba trvania zmluvy, pokiaľ by klient splnil všetky svoje záväzky v súlade so zmluvou včas, a

preto nemožno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že v zmluve chýba presné časové vymedzenie obdobia trvania zmluvy.

16. Odvolací súd je toho názoru, že požadovanie uvedenia konečnej splatnosti veriteľom vo forme uvedenia konkrétneho dňa, mesiaca a roka je príliš formalistické a preto pre splnenie tejto obligatórnej náležitosti postačuje, ak spotrebiteľ vie bez väčších problémov zo zmluvy tento údaj identifikovať.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd v zmysle § 389 ods. 1 písm. c/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a postupom podľa § 391 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

18. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť právny vzťah medzi sporovými stranami z pohľadu prostriedkov procesného útoku spotrebiteľa a i protiargumentov dodávateľa. Pred novým rozhodnutím vo veci bude súd prvej inštancie postupovať v súlade s procesnými návrhmi strán sporu, rozhodujúce skutočnosti vyhodnotí podľa zásad uvedených v ust. § 191 ods. 1 CSP, pričom sa vysporiada so všetkými námietkami produkovanými stranami a tiež uvedenými v odvolaní a vo veci opätovne rozhodne.

19. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov (§ 396 ods. 3 CSP).

20. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).